

[Gade]

brug, at det ikke er sandt. Modellen her er ikke behandlet nogen steder, og det er, fordi den er ny. Den er bygget op omkring tre elementer: konsulentrådgivning, en afgift på handelsgødning ud fra et beregningsgrundlag, som ligger fast, og endvidere et tilbagebetalingssystem.

Ministeren sagde, at ordningen gav megen administration. Jeg vil sige, at det først og fremmest er i det, man kunne kalde den obligatoriske udarbejdelse af sædskifte- og gødningsplaner, administrationen ligger.

Det er interessant – det er vi enige om herinde – at sådan noget skal være obligatorisk. Jeg vil gerne sige til hr. Rønholt, at det, vi siger, er præcis det samme, som regeringen siger. Det er lige så obligatorisk. Nu har jeg ikke fået regeringens handlingsplan med herop på talerstolen, men i den står der meget om kontrol med gødningsplaner osv., og det er lige præcis det, som er en forudsætning. Det er første element i den måde, dette forslag er tænkt sammen på.

Så siger landbrugsministeren, at det giver utilsigtede virkninger. Igen er det vistnok, fordi landbrugsministeren argumenterer ud fra andre forslag end dette. Det skal være landbrugsministeren tilgivet, at han troede, han kunne slå op i den tykke rapport og finde argumenterne imod dette forslag, men det kan landbrugsministeren ikke. Det må vi bl.a. kigge på i udvalget.

Så kommer indvendingen om det indre marked, som både landbrugsministeren og hr. Aage Brusgaard var inde på. Sagen er, at det gælder heller ikke. Indvendingen gælder ikke denne model. Den er EF-robust, fordi den er bygget op omkring gødningsplaner, en mængde af gødning, som er beregningsgrundlaget for den enkelte ejendom, og derefter en afgift. Og da kontrollen ligger i gødningsplanen og overholdelse af gødningsplanen – det er vi enige om – er det lige præcis det, der gør, at denne afgift er EF-robust og ikke bliver kørt i sæk af spørgsmålet om åbne grænser.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Løvig Simonsen for den positive modtagelse af forslaget.

Med hensyn til hr. Rønholt vil jeg – foruden det, jeg har sagt – hæfte mig ved hans indvending om, at afgifterne bliver fastsat på baggrund af et skøn. De er fastsat ud fra den beregning, man foretager, når man laver sin gødningsplan hvert år, hvor man slår op i de tabeller – de ligger nede på min plads – som landbrugets konsulenter arbejder med. Det er den

beregningsmængde, som hedder 100, man kan lægge afgift på, og man får de 80 pct. tilbage, når man har indarbejdet en 40 pct. udnyttelse af husdyrgødningen.

Sådan er det. Det kan lyde lidt kringlet, men er ikke indviklet og vil ikke føre til nogen skævvridninger og nogen usikkerhed i skønnet. Det er ikke et skøn, det er et beregningsgrundlag, som er fast og ens for alle landmænd, for det står i bøger, der bliver sendt ud til hver eneste landmand hvert år.

Må jeg så svare på spørgsmålet om, hvorfor planteavlerne skal bøde. Den eneste lille skævhed, der er, er, at det er et lidt større problem for planteavlere end for landmænd med husdyrhold. Men de økonomiske problemer, der ligger heri, er jo minimeret ved tilbageførselsmekanismen, som gør, at ingen landmænd bør betale afgift. Det er i virkeligheden hele mekanikken, at vi sikrer miljøet ved, at ingen landmænd kommer til at betale.

Det beløb, vi siger det kan komme til at koste landbruget, de 100 kr. pr. ha, er en udbyttedgang udregnet efter oplysningerne i »Vandmiljø 90«, og dermed mener vi, vi har slået indtil flere fluer med ét smæk. Men der er en lille skævhed, og den er ikke til planteavlernes fordel, det er klart nok. Det er en model, hvor vi har prøvet at få så mange som muligt af ulemperne væk, alle indvendingerne mod afgiften væk, og der er så en lille indvending her, men jeg mener faktisk, den er ganske lille.

Hr. Mejdahl taler om de 100 kr. pr. ha og spørger, hvor mange andre erhverv eller grupper af befolkningen man belaster med udgifter. Ja, i SF går vi ind for, at industrien skal betale en kæmpehøj CO₂-afgift. I SF går vi ind for, at der skal betales dieselaftgift – det tror jeg for øvrigt også regeringen gør – også af erhvervet. Det er den vej, vi skal, når vi skal tænke miljø og økonomi sammen.

Det vil være helt galt at diskutere dette, som om det specielt er for landbruget. Det er det slet ikke. Når miljøministeren til efteråret kommer med sit katalog over afgiftsforslag, som vi skal i gang med at kigge på, så tror jeg, at mange af de ting vil dukke op, og man vil opleve, at al den dramatik, man i landbrugserhvervet har forbundet afgiftsdiskussionen med, vil forsvinde som dug for solen. Enhver kan med sin sunde fornuft se, at det faktisk er en udmærket måde at nå sine politiske mål på at give ret stor frihed